

Arrest

nr. 116 410 van 24 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Soennitische Pashtoun, die de Afghaanse nationaliteit bezit en afkomstig is uit Sawati, district Qarghayee, provincie Laghman (Afghanistan).

Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u, net als eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dat u tot aan uw vertrek in voornoemd dorp woonde. U zou er niet naar school zijn gegaan, maar uw vader steeds geholpen hebben met het bewerken van jullie landbouwgronden. Op een bepaald moment zou u via uw vader zelfs aan een job te Gamberi (Laghman) geraakt zijn, alwaar de Amerikanen een nieuwe basis bouwden. U zou er verantwoordelijk geweest zijn voor inzamelen van plastic en het opruimen van afval. Toen u na een week daar te werken terug naar huis zou gekomen zijn, zou er een auto aan jullie huis gestaan hebben. Daarop zou

uw vader u geïnformeerd hebben dat er een probleem was met de Taliban en dat u meteen moest vertrekken; hetgeen dan ook gebeurd zou zijn. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk zou u vervolgens naar België gereisd zijn.

Na afloop van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, met name op 24 juni 2013, liet u bij monde van uw advocate echter weten dat u nieuwe verklaringen wilde afleggen mbt uw verblijf in Afghanistan. Hierop werd u een tweede gehoor op het Commissariaat-generaal toegestaan. Tijdens dit gehoor gaf u evenwel aan dat uw vorige verklaringen niet waarheidsgetrouw waren en dat u eerder verzwegen had dat u van kinds been af in Shomro Camp, Swabi district, Pakistan gewoond had. Wel zou u in Afghanistan, en meer bepaald in Sawati, geboren zijn, daar uw ouders, deze plek zouden ontvlucht zijn toen u 3 jaar oud was en zich vervolgens in Pakistan zouden gevestigd hebben. Vervolgens zou u aldaar gewoond hebben tot uw vertrek. U zou er niet naar school zijn gegaan, maar wel gewerkt hebben. Om financiële/economische redenen zou u uiteindelijk beslist hebben Pakistan te verlaten. Via bovenvermelde landen zou u vervolgens op een 9-tal maanden naar België gereisd zijn, alwaar u op 4 april 2011 asiel aanvraagde.

Na uw aankomst in België, met name tijdens de Ramadan in 2012, zou u van een zekere M. K. (...) vernomen hebben dat uw moeder in Pakistan om het leven was gekomen bij een verkeersongeluk. In januari 2013 zou u via M. K. (...) ook hebben vernomen dat uw vader, die reeds langer aan kanker leed, overleden was.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u een Afghaanse tazkara neer, die u door M. K. (...) werd opgestuurd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Zo wist u vooreerst uw werk te Gamberi en de problemen die u hierdoor zou gekend hebben niet aannemelijk te maken. U wist immers niets over deze job te vertellen, behalve dan dat u plastic diende de verzamelen (Gehoorverslag CGVS, 14 juni 2013, p. 17), en was allesbehalve op de hoogte van uw verloning, de identiteit van uw baas/werkgever of de manier waarop u aan dit werk geraakt was (Gehoorverslag CGVS, 14 juni 2013, pp. 17-19). Ook was uw relaas mbt uw problemen erg summier te noemen. U gaf immers enkel aan dat u vertrokken was nadat uw vader u gezegd had dat er een probleem met de Taliban was, maar was geenszins in staat meer details te verschaffen mbt dat probleem, of de dreiging die sindsdien van de Taliban uitging (Gehoorverslag CGVS, 14 juni 2013, pp. 20-21). Gelet op dit alles was het dan ook meteen duidelijk dat er in hoofde van uw persoon geen sprake kon zijn van een gegronde vrees voor vervolging en u de vluchtelingenstatus dus niet toegekend kon worden.

Hiermee geconfronteerd, hield u echter voet bij stuk en bleef u volhouden dat u de waarheid, niets anders dan de waarheid, verteld had (Gehoorverslag CGVS, 14 juni 2013, pp. 20; 22). Weeks nadien, alsook tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, kwam u echter terug op uw eerdere verklaringen en gaf u aan dat deze allesbehalve waarheidsgetrouw waren (Gehoorverslag CGVS, 25 juli 2013, pp. 2-3), hetgeen de vaststelling van het Commissariaat-generaal, met name dat u uw asielmotieven niet aannemelijk wist te maken, des te meer onderbouwd.

Verder wist u ook tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal – gedurende hetgene u aangaf dat u van kinds been af in Pakistan gewoond had (Gehoorverslag CGVS, 25 juli 2013, pp. 2-3) – niet aannemelijk te maken dat er op heden in Afghanistan in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Zo stelde u Pakistan verlaten te hebben omwille van financiële/economische redenen en beweerde u louter omdat u er niemand kent en er niet de mogelijkheden hebt om te overleven niet naar Afghanistan terug te kunnen keren (Gehoorverslag CGVS, 25 juli 2013, pp. 3; 15-16). Kortom, een voor een motieven die op zich geen verband houden met een van de criteria uit de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Bijgevolg kan u dus ook om deze redenen de vluchtelingenstatus niet toegekend kon worden.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent (cfr. supra), is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen immers buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het

gastland verworven. Daarnaast zijn vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn dus niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst.

In die context is bijgevolg het van belang dat een asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht biedt op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie, alsook op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context, zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een nood aan bescherming of een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotiveven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Wat u persoonlijk betreft dient vooreerst vermeld te worden dat u het Commissariaat-generaal aanvankelijk geen zicht bood op uw reële herkomst en reële verblijfssituatie voor uw vertrek naar België, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid in deze uiteraard niet ten goede komt. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland – bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming – van het begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). Dat u uiteindelijk aangaf dat uw eerdere verklaringen mbt uw herkomst en verblijfssituatie niet waarheidsgetrouw waren (Gehoorsverslag CGVS, 25 juli 2013, pp. 2-3), wordt ten zeerste aangemoedigd, al stelt het Commissariaat-generaal zich wel de vraag waarom u dit pas 10 dagen na afloop van uw eerste gehoor deed, en niet toen u tijdens dit eerste gehoor geconfronteerd werd met het feit dat noch aan uw herkomst, noch aan uw asielrelaas geloof gehecht kon worden (Gehoorsverslag CGVS, 14 juni 2013, pp. 20; 22).

Verder dient ook opgemerkt te worden dat – alhoewel er aan uw Afghaanse nationaliteit enigszins geloof kan gehecht worden – u merkwaardig genoeg ook maar weinig over uw verblijf in Shomro Camp/Swabi district, en de Afghaanse gemeenschap aldaar, wist te vertellen (Gehoorsverslag CGVS, 25 juli 2013, pp. 7-14), en dit ondanks u er uw hele leven woonachtig zou geweest zijn. Zo wist u enkel dat er een straat, een rivier en een 40-tal winkels zijn, maar kende u met moeite de omliggende regio (Gehoorsverslag CGVS, 25 juli 2013, pp. 7-8; 10-12). Van de naam van de school te Shomro had u geen enkel idee (Gehoorsverslag CGVS, 25 juli 2013, pp. 10-11), alsook van de regio's in Afghanistan waarvan de meeste vluchtelingen in Shomro Camp afkomstig zijn (Gehoorsverslag CGVS, 25 juli 2013, pp. 8; 12). Verder wist u niet of er al dan niet (internationale) organisaties in het kamp actief waren (Gehoorsverslag CGVS, 25 juli 2013, p. 14), of dat er terugkeerprogramma's waren (Gehoorsverslag CGVS, 25 juli 2013, p. 15), en beweerde u ook een Pakistaanse vluchtelingenkaart gehad te hebben, al legde u deze niet neer op het Commissariaat-generaal om uw nieuwe verklaringen mbt uw reële verblijfssituatie te staven (Gehoorsverslag CGVS, 25 juli 2013, pp. 8-9). Hoe deze kaart er uit zag of van wie/welk(e) organisatie/agentschap u ze juist gekregen had, wist u evenmin aan te geven (Gehoorsverslag CGVS, 25 juli 2013, p. 9).

Tot slot wist u het Commissariaat-generaal tijdens uw tweede gehoor ook allesbehalve van uw herkomst uit Laghman te overtuigen. Zo is het vooreerst merkwaardig dat u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf te Surkhakan (Qarghayee, Laghman) te zijn geboren (Gehoorsverslag CGVS, 14 juni 2013, pp. 3; 4), terwijl u eigenlijk te Sawati geboren zou zijn (Gehoorsverslag CGVS, 25 juli 2013, p. 3). Dat u, gezien u uw hele leven in Pakistan hebt gewoond, maar weinig kent van Afghanistan en bijgevolg Surkhakan zei, is in deze geen afdoende verklaring, daar er – zelfs als u niet met de regio vertrouwd bent – toch vanuit gegaan mag worden dat u Sawati zou noemen indien uw ouders daadwerkelijk van daar afkomstig zouden zijn (Gehoorsverslag CGVS, 25 juli 2013, p. 3). Verder is het ook uiterst bevreemdend dat u zelf – of via uw ouders – nooit zou geweten hebben dat u in Afghanistan geboren werd en er tot uw 3 jaar woonachtig was (Gehoorsverslag CGVS, 25 juli 2013, pp. 3-4); en dat u dit uiteindelijk pas te weten zou gekomen zijn nadat u – na uw gesprek met uw advocate – contact opgenomen zou hebben met M. K. (...) (Gehoorsverslag CGVS, 25 juli 2013, pp. 3-4), nota bene een persoon die u nog nooit ontmoette, waarover u niets wist te vertellen en waarvan u evenmin aannemelijk wist te maken dat hij een Afghaan is en/of ook van Sawati/Laghman afkomstig zou zijn (Gehoorsverslag CGVS, 14 juni 2013, pp. 11-13; Gehoorsverslag CGVS, 25 juli 2013, pp. 5-7). Kortom, iemand van wie het niet aannemelijk kan worden geacht dat hij in de positie is uitsluitend te bieden mbt uw reële herkomst.

Aan dit alles dient nog toegevoegd te worden dat uw tazkara evenmin uitsluitend mbt uw herkomst wist te brengen, daar hij niet de minste bewijswaarde heeft. Zo blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie immers dat dergelijk documenten zowel in Afghanistan als Pakistan gemakkelijk op de illegale markt of tegen betaling te verkrijgen zijn, en is het evenzeer mogelijk dat het

een vervalst exemplaar betreft daar ook uw verklaringen mbt het verkrijgen van uw tazkara allesbehalve geloofwaardig zijn. Zo is het immers niet aannemelijk dat uw vader – die nooit eerder van Pakistan naar Afghanistan teruggekeerd zou zijn (Gehoorverslag CGVS, 25 juli 2013, p. 6) – plots een hele reis naar Laghman zou ondernomen hebben om er voor u een tazkara aan te vragen – op een moment dat hij bovendien reeds ziek was (Gehoorverslag CGVS, 25 juli 2013, pp. 5-6); en is het evenmin aannemelijk dat hij vervolgens alsnog de hulp van M. K. (...) zou moeten vragen hebben omdat hij te ziek zou geweest zijn om uw tazkara zelf naar u op te sturen (Gehoorverslag CGVS, 25 juli 2013, pp. 5-6).

Gelet op dit alles, dient dan ook besloten te worden dat – alhoewel u de Afghaanse nationaliteit lijkt te bezitten – u er niet in het minste in geslaagd bent het Commissariaat-generaal te overtuigen dat Laghman uw werkelijke regio van herkomst is. Bijgevolg kan u, naast de vluchtelingenstatus, dan ook de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, “gewijzigd door artikel 1 §2 van het protocol van 31/01/1967 betreffende de status van Vluchtelingen” en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partij wenst vooreerst nogmaals haar excuses aan te bieden daar zij bij aanvang niet de waarheid heeft verteld. Zij beseft momenteel de ernst van de situatie. Verzoekende partij legt uit dat zij, toen zij in België is aangekomen, zeer jong was en dat zij samen met nog veel andere jongeren afkomstig uit Afghanistan in een Brussels hotel verbleef waar zij totaal aan hun lot werden overgelaten en dat zelfs “basiselementen” zoals zeep en tandpasta er niet steeds voorhanden waren. Op deze plaats startte “de molen van emoties”. De jongeren in dit hotel horen allerlei verhalen en dolen ’s avonds rond in de straten van Brussel. Er zijn personen die hier misbruik van maken en op die manier kwam zij in aanraking met drugs, aldus verzoekende partij. Zij legt uit dat zij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal onder invloed was van drugs. Zij heeft dit tijdens haar tweede gehoor ook gemeld. Verzoekende partij kan hier echter geen medisch attest over voorleggen, hoewel haar raadvrouw het centrum reeds verscheidene malen heeft gecontacteerd. Verzoekende partij behoudt zich dan ook het recht voor om nog bijkomende documenten neer te leggen. Verzoekende partij stipt verder aan dat zij mentaal zwak is en zeer naïef is en dat zij zich dus gemakkelijk liet leiden door verhalen van landgenoten, die haar vertelden dat zij onmiddellijk naar Pakistan zou worden teruggestuurd. Zij nam achteraf toch de beslissing om de waarheid te vertellen, nadat haar raadvrouw haar duidelijk de ernstige gevolgen heeft uitgelegd tijdens een consultatie. Verzoekende partij merkt ook nog op dat zij al twee jaar in België verblijft en dat zij haar uiterste best heeft gedaan om hier te integreren.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij op zeer uitgebreide wijze tracht uit te leggen waarom het haar niet kwalijk kan worden genomen dat zij aanvankelijk, tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, niet de waarheid heeft verteld. Zij stipt eveneens verschillende keren aan dat zij tijdens haar tweede gehoor wel degelijk waarheidsgetrouwe verklaringen heeft afgelegd.

De Raad stelt vooreerst vast dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat verzoekende partij heeft verklaard dat zij Pakistan heeft verlaten omwille van financiële/economische redenen en dat zij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat zij er niemand kent en omdat zij er niet de mogelijkheden zou hebben om er te overleven. Verwerende partij merkt op dat deze motieven geen verband houden met één van de criteria uit het Vluchtelingenverdrag. Deze motivering van verwerende partij wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.

Verder merkt de Raad op dat, daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij aanvankelijk geen zicht bood op haar reële herkomst en reële verblijfssituatie voor haar vertrek naar België, hetgeen haar algemene geloofwaardigheid volgens verwerende partij uiteraard niet ten goede komt, verwerende partij tevens heeft gemotiveerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij zo goed als heel haar leven in Shomro Camp/Swabi district zou zijn verbleven en dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij afkomstig is uit Sawati/Laghman. Daarom kan haar volgens verwerende partij evenmin de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. Uit onderhavig arrest (zie *infra*) blijkt dat verzoekende partij geen afbreuk kan doen aan deze vaststellingen. Aan de voorgehouden naïviteit bij het eerste gehoor en het op dat moment zwaar onder invloed zijn van drugs ter vergoelijking van haar leugenachtige verklaringen kan derhalve geen geloof worden gehecht nu ook het relaas bij het tweede gehoor niet als geloofwaardig kan worden beschouwd. Bovendien betreft het argument onder invloed te zijn geweest van drugs een blote bewering daar dit door geen enkele objectieve informatie wordt onderbouwd.

Waar verzoekende partij nog opmerkt dat zij haar uiterste best doet om zich in België te integreren, merkt de Raad op dat dergelijke elementen *in casu* niet ter zake doen.

2.2.3.1. Verzoekende partij wenst erop te wijzen dat de bewijslast die op haar rust niet te strikt dient te worden geïnterpreteerd. Zij verwijst in haar verzoekschrift naar en citeert uit de procederegids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen. Verzoekende partij wenst verder aan te stippen dat tegenstrijdige verklaringen niet voldoende zijn om te besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus, dat haar het voordeel van de twijfel kan worden gegund op voorwaarde dat haar vluchtrelaas geloofwaardig is en dat, om de geloofwaardigheid van een asielaanvraag te beoordelen, de asielinstanties rekening dienen te houden met de persoonlijkheid van de asielzoeker, onder meer diens intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen. Verzoekende partij merkt specifiek op dat rekening dient te worden gehouden met haar laaggeschooldheid en met haar jeugdige leeftijd.

Verder in het verzoekschrift duidt verzoekende partij erop dat, hoewel de toetsing van het asielaanvraag en het onderzoeken van de geloofwaardigheid hiervan een belangrijke fase is bij de behandeling van een asielaanvraag, de al dan niet aanwezigheid van risico's op vervolgingen of op een aantasting van de fysieke en morele integriteit van de kandidaat-vluchteling de kern van de zaak dient te blijven. Het onaannemelijk karakter van een asielaanvraag stelt de asielinstanties niet vrij om na te gaan of er al dan niet een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de asielzoeker indien het risico zou voortvloeien uit elementen van het dossier die zeker zijn. In dit verband verwijst verzoekende partij nog naar een drietal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.2.3.2. De Raad wijst er nogmaals op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen en dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. *In casu* werd vastgesteld dat, hoewel er enigszins geloof kan worden gehecht aan haar Afghaanse nationaliteit, verzoekende partij maar weinig over haar verblijf in Shomro Camp/Swabi district, en de Afghaanse gemeenschap aldaar, wist te vertellen, waardoor aan deze verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Verwerende partij heeft ook vastgesteld dat verzoekende partij haar herkomst uit Laghman niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo heeft zij gesteld dat het merkwaardig is dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor heeft verklaard dat zij in Surkhakan is geboren, terwijl zij eigenlijk te Sawati zou zijn geboren. Zelfs indien verzoekende partij niet vertrouwd is met de regio, kan er volgens verwerende partij van haar worden verwacht dat zij Sawati zou noemen indien haar ouders werkelijk van

daar afkomstig zouden zijn. Verwerende partij motiveert verder dat het uiterst bevreemdend is dat verzoekende partij zelf, of via haar ouders, nooit zou hebben geweten dat zij in Afghanistan werd geboren en dat zij er tot haar derde levensjaar woonachtig was en dat zij dit uiteindelijk zou hebben vernomen van een persoon die zij nog nooit ontmoette, over wie zij niets wist te vertellen en waarvan zij evenmin aannemelijk wist te maken dat hij een Afghaan is en/of ook van Sawati/Laghman afkomstig zou zijn. Verwerende partij wijst er tot slot nog op dat aan haar tazkara, gelet op de landeninformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en haar verklaringen hieromtrent, niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht. Nu verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd aangaande haar reële verblijfssituatie voor haar vertrek naar België en aangaande haar beweerde herkomst uit Laghman – waarbij de Raad opmerkt dat de vaststelling dat aan dergelijke zaken geen geloof kan worden gehecht niet enkel gebaseerd zijn op tegenstrijdigheden – en zij aan deze vaststellingen geen afbreuk vermag te doen (zie *infra*), kan haar het voordeel van de twijfel niet worden toegekend.

Waar verzoekende partij er in haar verzoekschrift nog op wijst dat de al dan niet aanwezigheid van risico's op vervolgingen of op een aantasting van de fysieke en morele integriteit van de kandidaat-vluchteling de kern van de zaak dient te blijven, wijst de Raad verzoekende partij er nogmaals op dat zij dient aan te tonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is en dat zij een poging dient te ondernemen om haar relaas te staven en dat zij de waarheid dient te vertellen. Verzoekende partij is er echter niet in geslaagd om aan te tonen dat Laghman haar werkelijke regio van herkomst is, zodat haar de subsidiaire beschermingsstatus dan ook niet kan worden toegekend. Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij, om tot voormeld besluit te komen, rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij aangereikte elementen en informatie. Verwerende partij kan dan ook niet verweten worden de "kern van de zaak" niet te hebben onderzocht.

Betreft de opmerking van verzoekende partij dat rekening dient te worden gehouden met haar laaggeschooldheid en met haar jeugdige leeftijd, verwijst de Raad naar hetgeen gesteld wordt in punt 2.2.4.2.

2.2.4.1. Verzoekende partij haalt nogmaals aan dat zij zeer jong is, zeer laaggeschoold is, dat zij niet kan lezen en schrijven, dat zij kampt met een drugsprobleem, dat zij een enorm kwetsbaar profiel heeft, dat de opvang te wensen over liet en dat zij uit een andere cultuur komt. Het was voor haar ook de eerste keer dat er concrete vragen aan haar werden gesteld waar zij een concreet antwoord op diende te verschaffen. Zij had dit voordien nog nooit moeten doen en zij vond dit een raar concept.

Verzoekende partij blijft erbij dat zij tijdens beide gehoren heeft verklaard dat zij werd geboren in Surkhakan en dat zij dan onmiddellijk is verhuisd naar Sawati. Zij meent dat dit tijdens haar tweede gehoor verkeerd werd begrepen door de tolk. Verzoekende partij merkt ook op dat zij reeds op driejarige leeftijd is verhuisd naar Pakistan. Zij heeft dan ook niet veel herinneringen over Afghanistan.

Verzoekende partij licht verder toe dat zij in Pakistan nooit de kans heeft gekregen om naar school te gaan en dat zij de druk kreeg om iedereen in haar familie te onderhouden. Ondertussen zijn haar ouders overleden en heeft zij nog twee broers in Pakistan. Zij voelt zich enorm verantwoordelijk en schuldig dat haar broers niet bij haar kunnen zijn. De druk en stress liggen enorm hoog voor haar, aldus verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat het laaggeschoolde en kwetsbare profiel van verzoekende partij, haar jeugdige leeftijd, het feit dat zij uit een andere cultuur komt en dat zij nog nooit aan een dergelijk gehoor werd onderworpen niet als excuus kan worden aanvaard voor de reeds in punt 2.2.3.2. vermelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden die werden vastgesteld met betrekking tot haar reële verblijfplaats voor haar vlucht naar België en haar regio van afkomst in Afghanistan. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen. Het door verzoekende partij geschetste profiel en de door haar weergegeven omstandigheden kunnen niet als verschoningsgrond worden aanvaard, aangezien van verzoekende partij redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij meer informatie zou kunnen geven over het kamp waar zij vanaf haar drie jaar steeds zou zijn verbleven, ook al was zij nog jong en is zij laaggeschoold, en dat zij consistente verklaringen zou kunnen afleggen over de plaats waar zij werd geboren, ook al zou zij op driejarige leeftijd uit Afghanistan zijn vertrokken. Verder wijst de Raad er nogmaals op dat haar verklaringen over de wijze en het moment waarop zij te weten kwam dat zij nog drie jaar in Afghanistan heeft gewoond, allerminst

aannemelijk kunnen worden bevonden en dat om verschillende redenen geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht aan de door haar voorgelegde tazkara. De Raad stelt vast dat verzoekende partij op zestienjarige leeftijd, en dus zeker geen *infans* meer zijnde, Pakistan verliet en zij derhalve bij macht moet zijn een correcte weergave te doen van haar directe leefomgeving waar zij naar eigen voorhouden dertien jaar zou hebben verbleven. Evenmin kan door de Raad worden ingezien waarom ter correcte weergave van feitelijkheden die men in zijn persoonlijke leefomgeving heeft waargenomen en ter aanduiding van zijn plaats van geboorte een zeker scholingsgraad zou noodzakelijk zijn. Bovenstaand verweer werpt dan ook geen ander licht op de desbetreffende vaststellingen van verwerende partij.

Betreft de stelling dat zij tijdens beide gehoren wel degelijk heeft verklaard dat zij werd geboren in Surkhakan en dat zij dan onmiddellijk is verhuisd naar Sawati en de opmerking dat haar verklaringen tijdens haar tweede gehoor verkeerd werd begrepen door de tolk, stelt de Raad vast dat deze uitleg niet te verzoenen valt met de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar eerste en tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal. De Raad merkt op dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor het volgende heeft gesteld: *“Ik ben in Surkhakan geboren, maar ik heb altijd in Sawati gewoond. Ik was baby als we verhuisd zijn.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 4). Tijdens haar tweede gehoor heeft verzoekende partij dan weer op niet mis te verstande wijze het volgende verkondigd:

“Waar woonden ouders voor de Afghanistan verlieten? In Laghman, Qarghayee district, in Sawati dorp. En waar bent u geboren? Op zelfde plaats. In Sawati? Ja.

Omdat u vorige keer zei in Surkhakan geboren te zijn? Ik ben in Sawati geboren. Ik heb heel mijn leven in Pakistan gewoond. Ik kan eigenlijk heel weinig van Afghanistan, daarom zei ik Surkhakan. Maar ik weet wel dat ik Afghaan ben. Ik ben daar nooit geweest.” (administratief dossier, stuk 3, p. 3). Uit deze verklaringen blijkt dat expliciet gevraagd werd of verzoekende partij in Sawati werd geboren, waarop zij bevestigend antwoordde. Eveneens werd verzoekende partij tijdens dit gehoor geconfronteerd met haar verklaringen uit het eerste gehoor. Verzoekende partij heeft toen gesteld dat zij dit heeft gezegd omdat zij niet veel van Afghanistan kende en zij heeft op geen enkel moment aangegeven dat er sprake is van een vertaalfout/misverstand. Het komt volgens de Raad dan ook niet ernstig over om *post factum* te beweren dat de tolk dit verkeerd zou hebben begrepen/vertaald. De Raad wijst er verder nog op dat het herhalen en het bevestigen van één versie van de verklaringen, meer in het bijzonder deze voorgehouden tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal – tijdens hetwelk zij dan nog onder de invloed van drugs zou zijn geweest, zo geeft verzoekende partij aan in haar verzoekschrift – geen soelaas brengt. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook onverminderd overeind.

Waar verzoekende partij er nog op wijst dat haar ouders zijn overleden, dat zij zich verantwoordelijk en schuldig voelt omdat haar broers niet bij haar kunnen zijn en dat de druk en stress enorm hoog zijn voor haar, merkt de Raad op dat dergelijke opmerking niet van aard is om de motieven in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

2.2.5.1. Verzoekende partij wenst haar verklaringen over haar verblijf in Shomro Camp, Swabi district te bevestigen. Volgens haar wordt in de bestreden beslissing enkel de elementen aangestipt waarover zij misschien niet veel kon vertellen, terwijl zij toch wel veel informatie kon geven.

2.2.5.2. Zoals eerder werd gesteld, kan van verzoekende partij, ondanks het/de door haar geschetste profiel/context, toch wel worden verwacht dat zij minder vage verklaringen zou hebben afgelegd over de plaats en de omgeving waar zij nagenoeg heel haar leven heeft gewoond. Het nogmaals bevestigen van haar verklaringen, biedt dan ook geen soelaas.

2.2.6.1. Verzoekende partij haalt aan dat zij een kopie van haar verblijfskaart in Pakistan heeft bijgebracht als bijlage bij het verzoekschrift. Zij legt uit waarom zij dit document niet eerder kon bijbrengen en wijst erop dat dit document een bewijs vormt van haar nationaliteit en van haar verblijf in het Shomro Camp in Pakistan. Zij licht verder nog toe dat zij te herkennen is op de foto, dat A. haar voornaam is, dat G. J. de naam is van haar vader en dat zij haar verblijfskaart destijds heeft afgehaald in de moskee. Desbetreffend document wordt ter terechtzitting in origineel neergelegd.

2.2.6.2. De Raad oordeelt evenwel dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en

plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Documenten kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van het voorgehouden relaas doch vermogen niet een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoekende partij noch in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4 van voormelde wet.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT